

lierne, at de samme partier i landets kommuner er med til at gennemføre store nedskæringer på daginstitutionerne og til at hæve daginstitutionspriserne, samtidig med at mange kommuner og medierne kører kampagner om, at enlige forsørgere, bilstandsmodtagere osv. er svindlere.

Hvis man bliver ved med at råbe »tyv« efter et menneske, så skal det menneske og dets børn have utrolig stor modstandskraft for at bevare tilliden til systemet.

Når børnene gang på gang oplever, at deres familie bliver afvist af systemet, når de søger hjælp, så er det ikke mærkeligt, hvis de på et tidspunkt vender systemet ryggen. Jeg møder mange skæbner blandt mine klienter, hvor jeg bliver dybt imponeret af, at de holder sig fri af kriminalitet.

Jeg har en klient, der for nogle år siden fik en skattegæld. Siden har kommunen trukket alt, hvad den kunne, fra hende, så hun er kommet bagud med husleje, el, fagforening osv. og har meget svært ved at få råd til mad til sig selv og sine børn. Vi har mange gange bedt kommunen om hjælp i form af et par måneders henstand, så hun kunne få betalt restancerne på de faste udgifter, men der er ingen menneskelig forståelse i kommunen.

Da hendes ældste barn for nylig forsøgte at begå selvmord og vi derefter igen bad om henstand, så familien kunne få økonomisk ro til at komme sig, så var den reaktion, familien oplevede, at kommunens pantefogeder mødte op i deres hjem for at tage den gamle lædersofa og en ring, som moderen havde på, og som havde en værdi af 300 kr.

Hvis moderen i den familie formår at bevare sine børns tillid til systemet og holde dem fra kriminalitet, så fortjener hun en medalje!

Hvis Venstre og De Konservative mener det alvorligt med at ville forebygge ungdomskriminalitet, så hold op med at forringe børnefamiliernes vilkår, og stop hetzen mod de enlige forsørgere, der bliver hængt ud som sociale bedragere.

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Ja, så kom vi hele vejen rundt i fru Line Barfods indslag. Vi kom meget langt rundt, og vi kom meget langt væk fra sagens kerne. Derfor vil jeg spørge direkte: Hvad vil fru Line Barfod gøre med det unge barn på 12-13 år, der bliver ved, bliver ved og bliver ved med at stjæle en bil, og

som også gør det, efter at vedkommende har været hos psykolog og alle vegne, altså med det barn, hvor der ikke er noget andet tilbage end at sikre vedkommendes tilstedeværelse for at få en ordentlig snak?

Det kan vi jo ikke nå ved at snakke børnepolitik og ved at snakke om tilskud og alt muligt andet. Nu står vi med et konkret ungt menneske. Hvad gør vi nu?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Når vi konkret står med et ungt menneske på 12 år, som er kommet så langt ud, at det ikke er nok at hjælpe familien og det unge menneske i hjemmet, så er der, som fru Anne Baastrup var inde på, forskellige institutioner, hvor der er nogle voksne, der er uddannede og dygtige til at tage sig af de børn og genskabe deres tillid til systemet og genskabe deres tro på sig selv, så de kan se, at de kan komme i gang med et arbejde eller en uddannelse og få en plads i samfundet. Men det, jeg taler for, er, at vi gerne skulle forebygge, at vi kommer så langt ud, at der er nogle børn på 12 år, der bliver nødt til at blive anbragt på institution.

Tom Behnke (FP):

Fremskridtspartiet er imod at sætte mennesker i fængsel. Fremskridtspartiet er specielt imod at sætte unge mennesker i fængsel. Der er ingen, der har godt af at komme i fængsel, og det er en utrolig dyr foranstaltning. Derfor har vi i Fremskridtspartiet den opfattelse, at vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at undgå, at der er nogen, der kommer i fængsel.

Men virkelighedens verden er jo altså, at der er nogle ude i samfundet, der kandiderer så stærkt til at få lov til at komme i fængsel, at vi simpelt hen er nødt til at give os og sige: O.K., vedkommende er nødt til at tage 2 år eller 3 år i fængsel eller lignende.

Se dem, der laver så grov kriminalitet – altså på den måde ligefrem tigger og beder om at få lov at komme i fængsel – kan vi godt blive nødt til at sætte i fængsel, men man kunne måske spole filmen lidt tilbage og spørge: Hvordan kan det være, at det gik så galt, at vi nåede dertil? Og dér er jeg enig i noget af det, som fru Line Barfod spurgte om – ikke ét eneste ord af det, som fru Line Barfod sagde, men det som fru Line Barfod spurgte om, nemlig: Hvad er årsagen?